

MIHAI EMINESCU

DE CE NU-MI VII

Poezii de dragoste

Selecția poeziilor:
acad. Mihai Cimpoi

ODĂ EMINESCIANĂ DRAGOSTEI	5
AMORUL UNEI MARMURE	9
MORTUA ESTI!	12
FILOSOFIA COPILEI	16
VIAȚA MEA FU ZIUĂ	18
DE-AȘ MURI ORI DE-AI MURI	19
DE CE SĂ MORI TU?	21
CÂND... ..	23
REPLICI	25
ÎNGER ȘI DEMON	27
VENERE ȘI MADONĂ	33
NOAPTEA	36
BASMUL CE I L-AȘ SPUNE EI	37
SARA PE DEAL	41
CUM UNIVERSU-N STELE	43
CARE-I AMORUL MEU ÎN ASTĂ LUME	44
GAZEL	46
PE GÂNDURI ZIUA	48
GÂNDIND LA TINE	49
ÎN LIRĂ-MI GEME ȘI SUSPIN-UN CÂNT	50
EA-ȘI URMA CĂRAREA-N CODRU	51
KAMADEVA	53
AZI E ZI ÎNTÂI DE MAI	54
ZADARNIC ȘTERGE VREMEA	55

DORINȚA	57
LACUL	59
CRĂIASA DIN POVEȘTI	60
TU MĂ PRIVEȘTI CU MARII OCHI	62
TERȚINE	65
VENIN ȘI FARMAC	66
ȘI DACĂ DE CU ZIUĂ	67
POVEȘTEA CODRULUI	68
POVEȘTEA TEIULUI	71
SINGURĂTATE	76
DEPARTE SUNT DE TINE	78
CE S-ALEGEA DE NOI, A MEA NEBUNĂ	79
ORICARE CAP ÎNGUST	81
IUBIND ÎN TAINĂ	82
ATÂT DE DULCE	83
DE CÂTE ORI, IUBITO	84
DESPĂRȚIRE	85
TRECUT-AU ANII	87
SONET	88
SONET	89
SONET	90
STAU ÎN CERDACLUL TĂU	91
ATÂT DE FRAGEDĂ	92
TE DUCI	94
PE ACEEAȘI ULICIOARĂ	96
FREAMĂT DE CODRU	98

DIN VALURILE VREMIU	101
DOŢA SOL	102
DIN CÂND ÎN CÂND	105
LUCEAFĂRUL	106
NU MĂ ÎNŢELEGI	125
RENUNŢARE	126
OCHIUL TĂU IUBIT	128
LA MIJLOC DE CODRU	133
APARI SĂ DAI LUMINĂ	134
DE CE NU-MI VII	137
DE-OR TRECE ANII	139
S-A DUS AMORUL	140
CÂND AMINTIRILE	143
CUM AI PUTUT A-ŢI BATE JOC	145
ADIO	146
CE E AMORUL?	148
PE LÂNGĂ PLOPII FĂRĂ SOŢ	150
ŞI DACĂ	152
DIN NOAPTEA	153
LASĂ-ŢI LUMEA	154
LA STEAUA	157

Respect fericite, dar și cele puse sub semnul speranței, dorinței, renunțării, (dez)iluziei, al neînțelegerii „farmecului sfânt” al dragostei în genere, și „amorului fără sațiu al poetului”.

Această suită de acorduri erotice se încheie, însă, cu o (re)chemare a făpturii erotice a iubitei în *De ce nu-mi vii*, în care e reluată într-un vers simplu, dar plin de încărcătură emotivă adresarea către ea: „Iubita mea, iubita mea”...

Acad. Mihai CIMPOI

8 martie 2019

AMORUL UNEI MARMURE

OȘTIRILE-I ALUNGĂ în spaimă înghețată,
Cu suflatu-n ruină, un rege-asirian,
Cum stâncilor aruncă durerea-i înspumată
Gemândul uragan.

De ce nu sunt un rege să sfarm cu-a mea durere,
De ce nu sunt Satana, de ce nu-s Dumnezeu,
Să fac să rump-o lume ce sfășie-n tăcere
Zdrobit sufletul meu.

Un leu pustiei rage turbarea lui fugindă,
Un ocean se-mbată pe-al vânturilor joc,
Și norii-și spun în tunet durerea lor mugindă,
Gândirile de foc.

Eu singur n-am cui spune cumplita mea durere,
Eu singur n-am cui spune nebunul meu amor,
Căci mie mi-a dat soarta amara mângâiere
O piatră să ador.

Murindului speranța, turbării răzbunarea,
Profetului blestemul, credinței Dumnezeu,
La sinucid o umbră ce-i sperie deseperarea,
Nimic, nimica eu.

Nimica, doar icoana-ți, care mă învenină,
Nimic, doar suvenirea surâsului tău lin,
Nimic decât o rază din fața ta senină,
Din ochiul tău senin.

Și te iubesc, copilă, cum repede-a junie
lubește-n ochi de flăcări al zilelor noroc,
Iubesc precum iubește pe-o albă vijelie
Un ocean de foc.

Din ochi de-ar soarbe geniu slăbita mea privire,
De-ar tremura la sânu-mi gingașul tău mijloc,
Ai pune pe-a mea frunte în vise de mărire
Un diadem de foc.

Și-aș pune soarta lumii pe buza-ți purpurie,
Aș pune lege lumii răzândul tău delir,
Aș face al tău zâmbet un secol de orgie,
Și lacrimile-ți mir.

Căci te iubesc, copilă, ca zeul nemurirea,
Ca preotul altarul, ca spaima un azil;
Ca sceptorul mâna blândă, ca vulturul mărirea,
Ca visul pe-un copil.

Și pasu-n urma-ți zboară c-o tainică mânia,
Ca un smintit ce cată cu ochiu-ngălbenit,
Cu fruntea-nvinețită, cu fața cenușie
Icoana ce-a iubit.

FĂCLIE DE VEGHE pe umezi morminte,
Un sunet de clopot în orele sfinte,
Un vis ce își moaie aripa-n amar,
Astfel ai trecut de al lumii hotar.

Trecut-ai când ceru-i câmpie senină,
Cu râuri de lapte și flori de lumină,
Când norii cei negri par sombre palate,
De luna regină pe rând vizitate.

Te văd ca o umbră de-argint strălucită,
Cu-aripi ridicate la ceruri pornită,
Suind, palid suflet, a norilor schele,
Prin ploaie de raze, ninsoare de stele.

O rază te-nalță, un cântec te duce,
Cu brațele albe pe piept puse cruce,
Când torsul s-aude l-al vrăjilor caier
Argint e pe ape și aur în aier.

Văd sufletu-ți candid prin spațiu cum trece;
Privesc apoi lutul rămas... alb și rece,
Cu haina lui lungă culcat în sicriu,
Privesc la surâsu-ți rămas încă viu –

Și-ntreb al meu suflet rănit de-ndoială,
De ce-ai murit, inger cu fața cea pală?
Au nu ai fost jună, n-ai fost tu frumoasă?
Te-ai dus spre a stinge o stea radioasă?

Dar poate acolo să fie castele
Cu arcuri de aur zidite din stele,
Cu râuri de foc și cu poduri de-argint,
Cu țarmuri de smirnă, cu flori care cânt;

Să treci tu prin ele, o sfântă regină,
Cu păr lung de raze, cu ochi de lumină,
În haină albastră stropită cu aur,
Pe fruntea ta pală cunună de laur.

O, moartea e-un caos, o mare de stele,
Când viața-i o baltă de vise rebele;
O, moartea-i un secol cu sorii înflorit,
Când viața-i un basmu pustiu și urât. –

Dar poate...! o capu-mi pustiu cu furtune,
Gândirile-mi rele sugrum cele bune...
Când sorii se sting și când stelele pică,
Îmi vine a crede că toate-s nimică.

Se poate ca bolta de sus să se spargă,
Să cadă nimicul cu noaptea lui largă,

Să văd cerul negru, că lumile-și cerne
Ca prăzi *trecătoare* a morții *etern*...

Ș-atunci de-a fi astfel... atunci în vecie
Suflarea ta caldă ea n-o să învie,
Atunci graiu-ți dulce în veci este mut...
Atunci acest înger n-a fost decât lut.

Și totuși, țărână frumoasă și moartă,
De racla ta razim eu harfa mea spartă
Și moartea ta n-o plâng, ci *mai* fericesc
O rază fugită din caos lumesc.

Ș-apoi... cine știe de este mai bine
A fi sau a nu fi... dar știe oricine
Că ceea ce nu e, nu simte dureri,
Și *multe* dureri-s, puține plăceri.

A fi? Nebunie și tristă și goală;
Urechea te minte și ochiul te-nșală;
Ce-un secol ne zice ceilalți o deszic.
Decât un vis sarbăd, mai bine nimic.

Văd vise-ntrupate gonind după vise,
Pân' dau în morminte ce-așteaptă deschise,
Și nu știu gândirea-mi în ce o să stâng:
Să râd ca nebunii? Să-i blestem? Să-i plâng?

La ce?... Oare *totul* nu e nebunie?
Au moartea ta, înger, de ce fu să fie?
Au e *sens* în lume? Tu chip zâmbitor,
Trăit-ai anume ca astfel să mori?
De e sens într-asta, e-ntors și ateu,
Pe palida-ți frunte nu-i scris Dumnezeu.

GLASUL PLĂCERII, dulce iubit
Cheamă gândirea pe a mea frunte,
Ce zboară tainic ca și o luntre
În oceanu-i nemărginit.

Stelele toate angeli îi par,
Angeli cu aripi strălucitoare,
A căror inimi tremurătoare
Candele d-aur nouă-mi apar.

Falnică-i pare legea Creării,
Lumi ce de focuri în lumi înot,
Candele-aprinse lui Zebaot,
Ce ard topirii și re-nvierii.

Dar mai puternic, mai nalt, mai dulce
Îi pare legea de a iubi,
Fără ea nu e de a trăi,
Fără ea omul ca stins se duce.

De-aceea nu voi ca eu să fiu:
Pală idee-a Dumnezeuirii,
Șotă copilă a nesimțirii,
Foc mort ce pare a arde viu.

Ci voi să-mi caut pe-ntinsa lume
O frunte albă să o dezmiert
Și-n ea gândirea mea să o pierd,
Cum pierde-un eco pribeagul nume.

Să-ncunun capul unui iubit
Cu vise d-aur în rai țesute,
Până ce genii necunoscute
Mi-ar rumpe lanțul de-a fi trăit.